

An illustration of three people in front of a large, illuminated geodesic dome at night. A man in a green jacket and purple backpack stands in the center, holding a camera. To his left, a woman in a teal shirt is crouching and typing on a laptop. To his right, a woman in a purple shirt is running towards the right, holding a walkie-talkie and a pink bag. The dome's interior is glowing yellow, and the ground is paved with stones.

JAMES PONTI

Suomentanut Ville Viitanen

KAUPUNKI- VAKOOJAT

— KIELLETTY
KAUPUNKI —

WSOY

KAUPUNKI-
VAKOOJAT
KIELLETTY KAUPUNKI

JAMES PONTI

Suomentanut Ville Viitanen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
City Spies: Forbidden City

Text copyright © 2022 by James Ponti
Illustrations copyright © 2022 by Yaoyao Ma Van As
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ville Viitanen ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51871-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

OMISTAN TÄMÄN KIRJAN
COURTNEYLLE JA GRAYSONILLE
MAALISKUUN VIIDENTENÄ 2022

ONNEA KOKO PERHEELLENNE,
JOKA ON NYT ENTISTÄ ISOMPI JA UPEAMPI.
SANAT EIVÄT RIITÄ KERTOMAAN,
KUINKA PALJON TEITÄ RAKASTAN.

Billionaires' Row

OLI PIMEÄÄ, JA KUN PARIS KATSELI liikennettä ikkunan läpi, hän huomasi erottavansa oman kuvajaisensa lasin pinnassa. Hänen kasvoissaan ei ollut oikeastaan mitään merkille pantavaa. Ei ensimmäistäkään piirrettä tai poikkeuksellista tunto-merkkiä, joka olisi voinut kiinnittää katsojan huomion. Hän oli syntynyt Ruandassa, kasvanut Pariisissa, asui Skotlannissa ja oli nyt Lontoossa. Ja hän tiesi tasan tarkkaan, mitä hänen piti tehdä kussakin näistä paikoista sulautuakseen ympäristöönsä ja pysyäkseen

piilossa mahdollisten tarkkailijoiden katseilta. Se oli tärkeä taito, sillä Paris ei ollut mikään ihan tavallinen koulupoika. Hän oli lisäksi vakoilija. Ja vakoilijantyössä ympäristöön sulautuminen on elintärkeää.

Toisin kuin vakoiluelokuviissa, joissa sankarit liikkuvat milloin rakettirepulla, milloin minisukellusveneellä ja milloin panssaroidulla urheiluautolla, joka on varustettu salaluukkujen takaa ilmestyvillä raketinheittimillä, Paris matkusti seuraavan tehtävänsä kohteeseen ihan tavallisella linja-autolla. Tarkemmin ottaen bussilla numero 70, jonka määränpäänä oli South Kensingtonin kaupunginosa. Tämä oli alituinen ongelma alaikäiselle alan miehelle – veipä työ hänet minne tahansa, sinne joutui aina hankkiutumaan jonkun muun kyydillä.

”Mieti miten sääliä tämä on”, hän sanoi Katille, joka istui viereisellä penkillä. ”Suorastaan käsittämättömän surkeaa.”

”Mikä siis?” Kat kysyi.

Paris vilkaisi pikaisesti ympärilleen varmistaakseen, ettei kukaan kuunnellut, ja nojautui sitten kuiskamaan Katin korvaan: ”Se, että vaikka meidän on tarkoitus pian murtautua yhteen Lontoon kalleimmista yksityiskodeista ja varastaa sieltä korvaamattoman

arvokas taideteos, meillä on pakoautona kirkkaan-punainen kaksikerrosbussi, jonka huippunopeus on varmaan noin kymmenen kilometriä tunnissa.”

Kat nauroi, mikä vain ärsytti Parisia entisestään.

”Ensinnäkään me emme ole menossa *varastamaan* sitä vaan *palauttamaan* sen”, Kat vastasi yhtä hiljaa kuin vierustoverinsa. ”Vai olitko jo unohtanut sen pikku aarteen, joka ommeltiin tuonne sinun takkisi vuorin sisään? Toiseksi, miksi kukaan edes lähtisi jahtaamaan meitä sen jälkeen, kun olet pannut sen takaisin omalle paikalleen? Jos asiaa ajattelee yhtään loogisesti, kaipailemasi pakoauto tuskin tulee edes tarpeeseen.”

Paris nyökkäsi vastahakoisesti ja myönsi: ”Okei... Saatat tosiaan olla ihan oikeassa.”

”Totta kai olen”, Kat vastasi. ”Sinun ongelmasi on, että kuvittelet vakoojantyön olevan samanlaista kuin miltä se näyttää aina toimintaelokuvissa.”

”Eikö se sitten ole?”

”Ei. Se muistuttaa enemmän koulun ruokalassa asioimista.”

”Miten niin muka?” Paris kysyi.

”Sielläkin pitää vain yrittää esittää kuuluvansa joukkoon ja toivoa selviävänsä puuhistaan ilman että

herättää ylimääräistä huomiota, vaikka joutuisikin samaan aikaan taistelemaan kaikenlaisten ongelmien kanssa”, Kat sanoi. ”Siitä nyt puhumattakaan, että ruoka saattaa varsin todennäköisesti osoittautua myrkylliseksi.”

Paris hörähti. Sitten hän huomasi, että he alkoivat lähestyä pysäkkiään, joka oli Notting Hill Gate. ”Vihdoin ja viimein. Aika jäädä pois.”

Paris nousi lähteäkseen, mutta koska Kat ei hievahtanutkaan, hän ei päässyt liikkeelle.

”En siirry tästä ennen kuin olet sanonut sen”, Kat kuiskutti päättäväisesti.

Paris oli operaation alfa, mikä tarkoitti että hän johti muuta tiimiä niin kauan kuin he toimivat yhdessä kentällä. Lisäksi se tarkoitti, että juuri hänen täytyi sanoa tutut sanat, jotka toimivat aina joka tehtävän lähtölaukauksena. Lauseet eivät olleet tiimille enää pelkkä operatiivinen komento vaan myös eräänlainen onnea tuova rituaali.

”Ai täälläkö?” Paris ihmetteli. ”Bussissa?”

”Et saisi väheksyä linja-autoja”, Kat torui. ”James Bondkin sai nimensä bussilta. Ihan samanlaiselta kuin tämä.”

”Häh? Miten niin?”

”Silloin kun Ian Fleming kirjoitti ensimmäistä Bond-kirjaansa, hän asui Kentissä ja joutui kulkemaan bussilla Lontooseen ja takaisin”, Kat selitti.

”Ja?” kysyi Paris, joka ei ollut vielä oivaltanut yhteyttä.

”Ja Kentistä Victorian asemalle kulkeva bussi oli siihen aikaan numeroltaan 007.”

”Et ole tosissasi!” Paris puhahti.

”Olen. Siltä nimi on lainattu. Ja jos bussi kelpasi Ianille ja Jamesille, se kelpaa kyllä myös sinulle ja minulle.”

”No tuohon on paha enää sanoa vastaan.” Paris väläytti Katille merkitsevän pikku hymyn ja sanoi: ”Lanka palaa. Se on menoa nyt.”

Paris ja Kat kuuluivat ryhmään, joka tunnettiin nimellä Kaupunkivakoojat, eli kokeelliseen viidestä salaisesta agentista muodostettuun tiimiin, jonka jäsenet olivat iältään kahdestatoista viiteentoista vuotta ja joiden palveluksiin MI6 turvautui silloin, kun tehtävä sijoittui ympäristöön, jossa täysi-ikäiset agentit olisivat herättäneet liikaa huomiota. Tällä kertaa heidät oli komennettu lähtemään kuokkavieraksi erään Tabitha Banks -nimisen nuoren lontoolaisen seurapiirikaunottaren kuusitoistavuotissyntymäpäiville.

Ison-Britannian salaista palvelua ei kiinnostanut niinkään päivänsankari itse vaan se halusi tutustua lähemmin hänen kuuluisan isänsä puuhiin. Reginald Banks oli monimiljardööri, jonka liiketoimiin linkittyi toisinaan erilaisia varsin kyseenalaisia alamaailman hahmoja sekä hämäräperäisiä vieraiden valtojen tiedustelupalveluiden toimijoita. Niinpä MI6:n oli nyt välttämättä päästävä pikku vierailulle Banksin kotiin, ja tyttären syntymäpäiväjuhlat tarjosivat harvinaisen tilaisuuden pujahtaa tiukkojen turvajärjestelyjen ohi hänen loisteliaaseen kartanoonsa, joka sijaitsi Kensington Palace Gardensin yleisöltä suljetulla asuinalueella, eli yhdellä koko maailman kalleimmista kaduista.

”Yhteystesti, yksi kaksi kolme...” Paris sanoi, kun he laskeutuivat pysäkillä ja lähtivät kävelemään jalkakäytävää pitkin. ”Kuuluuko?”

Hänellä oli korvassaan täysin tavanomaiselta nappikuulokkeelta näyttävä salainen radiolähetin, jonka välityksellä hän saattoi keskustella muun tiimin kanssa. Toiset olivat perustaneet väliaikaisen tukikohdan läheiseen turvataloon ja tarkkailivat sieltä tilanteen edistymistä.

”Kuitti, hyvin kuuluu”, vastasi Kaupunkivakoojia johtava MI6:n agentti, mies joka tunnettiin nimellä Mami.

”Entäs nyt?” kysyi Kat, sillä myös hänen täytyi varmistaa lähettimensä virheetön toiminta.

”Oikein hyvin”, Mami vastasi. ”Täällä päässä on kaikki valmiina, kohta pannaan tuulemaan. Brooklyn istuu jo koneen ääressä, ja Sydney...” Linjalle laskeutui hetkeksi hiljaisuus, kun Mami kääntyi vilkaisemaan Sydneyä. ”Mitä sinä tarkalleen ottaen teetkään?”

Sydney mulkaisi häntä kysyvästi, ikään kuin olisi pitänyt vastausta itsestään selvänä.

”Minä olen koko ajan lähtötelineissä, siltä varalta että minua tarvitaan”, hän vastasi.

”Ja Sydney on... lähtötelineissä, siltä varalta että häntä tarvitaan”, Mami jatkoi. ”Vaikka tarkalleen ottaen hän on näköjään ottanut jo varaslähdön ja harppoo nyt täällä pitkin poikin huonetta.”

”Ota rennosti vaan, Syd!” Paris huikkasi itsevarmasti. ”Me hoidetaan tämä kyllä.”

”Ei hän sen takia täällä hermoile, että olisi huolestunut siitä, miten teille käy”, Brooklyn huomautti. ”Vaan siksi, että on teille kateellinen, kun ei itse pääsyt mukaan.”

Brooklynin sanat kirvoittivat muista tiimiläisistä kepeäitä naurahduksia, eikä Sydneykään vaivautunut väittämään vastaan. Hän halusi aina olla joka tehtä-

vän alfa eikä tahtonut pysyä housuissaan, jos jäi joskus paitsi mistä tahansa jännittävästä.

”Kunhan muistatte, että olen valmiina heti jos satutte tarvitsemaan minua”, Sydney tyytyi sanomaan. ”Kannan oikein mielelläni oman korteni kekoon.”

”Hyvä tietää”, Paris sanoi.

”Me olemme nyt jo melkein Banksin kotikadulle johtavalla vartioidulla portilla”, Kat sanoi. ”Olisiko jollakulla meille vielä muutama viisauden sana saatteeksi?”

”Olisi”, Mami vastasi ja rykäisi. Hän piti teatraalisen pikku tauon ja sanoi sitten: ”*Nyt ei sovi narahtaa tai kaikki kiveen karahtaa.*”

Hänellä oli tapana sommitella riimiteltyjä pikku ohjenuoria, joita kutsuttiin tiimin kesken *mamis-meiksi*. Niiden tarkoituksena oli iskostaa lasten mieleen vakoojantyön keskeiset periaatteet, mutta tällä kertaa värssy ei kuitenkaan tuntunut tekevän Katiin ja Pariisiin kovinkaan suurta vaikutusta.

”Et ole tosissasi”, Kat vastasi.

”Ja tuon parempaan et sitten oikeasti pystynyt, vai?” Paris kysyi.

”No, olisin voinut toki täsmentää, että jos te sattuisitte narahtamaan, tästä kuulevat pian paitsi Lontoon

poliisi, luultavasti myös Ison-Britannian pääministeri ja ulkoministeri, MI6:n johtaja, Ranskan suurlähettiläs ja Nepalín presidentti”, Mami luetteli. ”Mutta en halunnut kasata teille liikaa paineita, enkä todellakaan aio ruveta edes miettimään, miten sen kaiken saa rimmaamaan.”

”Ihan kelpo perustelut, pakko myöntää”, Paris sanoi.

”Ai niin, Paris! Minulla oli vielä yksi juttu”, Brooklyn huikkasi.

”No? Kerro”, Paris vastasi.

”Yritä muistaa, että mikrofoni on erityisen herkkä”, Brooklyn sanoi.

”Okei... Ja miksi se on hyvä pitää mielessä?”

”Koska meillä muilla on kuulokkeet päässä, ja meiltä räjähtävät vielä korvat, jos alat kiljua liian kovaa, kun KB5 nousee lavalle”, Brooklyn jatkoi, ja kaikki nauroivat taas.

”Kylläpä sitä nyt ollaan nokkelia”, Paris vastasi. ”Voin vakuuttaa, että jos kuulette minun kiljuvan, se johtuu vain siitä, että *minun* sävelkorvaani vihloo. Vaikka niiden tekeleiden kutsuminen musiikiksi on loukkaus kaikkia oikeita säveltäjiä kohtaan, Beethovenista aina Beatlesiin asti.”

KB5 oli englantilainen poikabändi, jonka kiiltokuvamaisen komeiden jäsenten julisteet koristivat miljoonien makuuhuoneiden seiniä eri puolilla maailmaa. Vaikka Parisin mielipide ryhmän musiikillisista ansioista ei kenties ollutkaan erityisen mairitteleva, he onnistuivat silti täyttämään areenan kuin areenan ääriään myöten täyteen kiljuvia faneja. Tänäpä heidän oli kuitenkin määrä esiintyä stadionin sijaan yksityistilaisuudessa, nimittäin Tabithan syntymäpäivillä. Se kuului Reginald Banksin jälkeläiseksi syntymisen moniin etuihin, sillä Banks oli paitsi yksi Ison-Britannian rikkaimmista ihmisistä myös KB5:n luoja ja heidän musiikkiaan julkaisevan levy-yhtiön omistaja.

”Minusta KB5:llä on ihan hyviä kappaleita”, Sydney huomautti toiveikkaasti. ”Nyt ehtii vielä vaihtaa paikkoja, jos haluat, että minä jatkan tästä.”

”Tarttuaisin muuten tarjoukseesi oikein mielelläni”, Paris vastasi, ”mutta valitettavasti Australia sattui aikoinaan perustamaan suurlähetystönsä ihan muualle kuin tänne Kensington Palace Gardensiin.”

Kyseisen korttelin lempinimi oli *Billionaires’ Row* eli Miljardöörikuja, ja sen ainoan kadun varrella asui monia liike-elämän huippunimiä ja kuningasperheen jäseniä, joilla oli naapureinaan eri maiden lähetystöjä

tai suurlähettiläiden virka-asuntoja. Katu oli pituudeltaan vain vajaan kilometrin mittainen, ja se oli suljettu kummastakin päästään jyrkällä portilla, jonka vieressä päivystivät tauotta aseistetut poliisit. Jos joku ulkopuolinen ei vielä senkään perusteella tajunnut, millaisesta paikasta oli kyse, aitoihin oli kiinnitetty kyltejä, joissa luki isolla KUVAAMINEN KIELLETTY.

Edes Reginald Banks – eli Sir Reg, kuten häneen oli keltaisessa lehdistössä tapana viitata – ei kuitenkaan voinut järjestää konserttia takapihallaan ilman vaikutusvaltaisten ja yksityisyydestään äärimmäisen tarkkojen naapureittensa suostumusta. Ongelman kiertääkseen hän oli keksinyt nerokkaan ratkaisun: hän kutsui juhliin mukaan kaikki kadulla asuvat nuoret. Ja koska yksikään vanhempi ei halunnut kohdata vuosisadan bileistä paitsi jääneen teinin rajatonta raihoa, lupa järjestyi lopulta helposti.

Kun selvisi, että kutsu koski myös lähetystöjen työntekijöiden lapsia, MI6 oivalsi, että käsillä oli ainutlaatuinen tilaisuus. Sattui lisäksi niin sopivasti, että Kensington Palace Gardensin alueella sijaitsivat sekä Ranskan suurlähettilään kotitalo että Nepalin lähetystö, sillä juuri ne olivat Parisin ja Katin synnyinmaat. Ja kun muutama sopiva taho sattui olemaan

kiitollisuudenvelassa MI6:lle, kahden Kaupunkivakoojan nimet saatiin lisättyä vieraslistalle.

Parisin tapauksessa se tarkoitti, että hän joutui taas omaksumaan uuden henkilöllisyyden, kuten oli tehnyt jo lukemattomat kerrat viisi vuotta aiemmin alkaneen vakoojanuransa aikana. Portinvartijan koppia lähestyessään hän napsautti sisäistä katkaisijaa ja muuntautui hetkessä kokonaan toiseksi ihmiseksi, melkein kuin näyttelijä, joka astui lavalle jossakin Lontoon West Endin kuuluisista teattereista. Siihen saakka kunnes heidän pikku näytelmänsä olisi ohi ja esirippu laskeutuisi jälleen, hän olisi nyt Antoine Tremblay, Ranskan lähetystössä työskentelevän nuoremman kulttuuri-sihteerin viisitoistavuotias poika.

”Mikä lähetystö?” vartija kysyi.

”Ranskan”, Paris vastasi.

Mies nyökkäsi kohti muutamaa riviin aseteltua pöytää, jotka oli merkitty eri maiden lipuilla. Portille oli järjestetty tarkastuspiste, joka kävi tarkasti läpi kaikki juhlavieraat, jotta mukaan ei pääsisi kuokkavieraita, kuten esimerkiksi yli-innokkaita KB5:n faneja. Paris asteli Ranskan sini-valko-punaisella lipulla merkatun pöydän luo ja hymyili sen takana istuvalle tyylikkääseen mustaan pukuun sonnustautuneelle miehelle.

”Kutsu ja henkilöllisyystodistus”, mies sanoi.

Paris ojensi hänelle kaksi täydellisen virheetöntä väärennöstä: virallisen näköisen kutsukirjeen illan juhliin, johon oli painettu peräti turvahologrammi, sekä Ranskan valtion diplomaattipassin henkilölle nimeltä Antoine Tremblay.

”*Bonsoir, Antoine*”, mies sanoi varmistaakseen, että hän todella puhui ranskaa. ”*Ça va?*”

”*Oui, ça va bien*”, Paris vastasi täysin luontevasti.

Vartija veti hänen nimensä yli puiseen kirjoituslevyyn kiinnitetyltä listaltaan.

”*Comment vous aimez KB Cinq?*” mies kysyi kuulakseen, oliko Paris innoissaan päästessään KB5:n konserttiin.

Paris oli oppinut, että peiteidentiteettiä käyttäessä oli ensiarvoisen tärkeää välttää valehtelemista aina kun se ei ollut ehdottoman välttämätöntä. Hän tiesi, että mitä rehellisemmin hän puhui erilaisista asioista, sitä uskottavammaksi hänen hahmonsa kokonaisuudessaan muodostui. Joten sen sijaan että olisi teeskennellyt odottavansa innolla suuresti inhoamansa poikabändin keikkaa, Paris vastasi täysin vilpittömästi. ”*Disons que j’aime beaucoup mieux le gâteau d’anniversaire.*” Sanotaan nyt, että odotan paljon enemmän syntymäpäiväkakkua.

Mies naurahti ja ojensi hänelle punaisen rannekkeen. ”Pane tämä käteesi, äläkä riisu sitä ennen kuin olet poistunut juhlista.”

”*Merci beaucoup*”, Paris vastasi.

Samaan aikaan Kat oli läheisen pöydän ääressä vastailemassa saman suuntaisiin kysymyksiin englannin ja nepalin kielillä.

Toisin kuin useimmat juhlien nuorista vieraista, jotka kiirehtivät kärsimättöminä itse juhlapaikalle, Paris ja Kat astelivat katuja pitkin rennon verkkaisesti. Heidät oli koulutettu tarkastelemaan aina kulloisenkin operaation ympäristöä valppain silmin ja painamaan mieleensä kaikki tärkeät yksityiskohdat – kuten turvakameroiden paikat – tai erityispiirteet – kuten tällä kertaa se, että yksi katulampuista oli palanut. Samalla he yrittivät kartoittaa mahdollisia pakoreittejä ja piilopaikkoja – sekä tietenkin ihastelivat katuja reunustavia huppeita kartanoita.

”Vau!” Paris sanoi, kun he saapuivat Sir Regin kotitalon kohdalle. ”Se näyttää vielä isommalta kuin etukäteen ajattelin. Valokuvista ei yhtään hahmota talon mittakaavaa.”

”Sanos muuta”, Kat hymähti. ”Tuolla sisällä tarvitsee varmaan GPS-paikantimen, jos ei halua eksyä.”

He olivat käyneet huolellisesti läpi kaikki taloon liittyvät yksityiskohdat, jotka MI6 oli onnistunut saamaan käsiinsä. He olivat tutkineet kaikenlaisia valokuvia ja pohjapiirustuksia ja katselleet jopa videolta jakson BBC:n tuottamasta sarjasta, joka esitteli Lontoon hulppeimpia yksityiskoteja. Talossa oli kolme kerrosta, ja se edusti arkkitehtuuriltaan italialaista renessanssityyliä. Siihen kuului kolmekymmentäkahdeksan huonetta, uima-allasosasto, kotiteatteri ja kuntosali.

Talossa oli myös runsaasti museotasoisia taidesineitä. Eteishallissa roikkui kookas Picasson maalaus, olohuoneessa oli kaksi aitoa Van Goghin luonnosta ja puutarhassa Rodinin veistos. Lisäksi kokoelmaan kuului koristeellinen Fabergén muna, joka tunnettiin nimellä *Venäjän helmi* ja joka nökötti Sir Regin toimistossa takan reunuksella.

Tai niin Sir Reg ainakin luuli.

Oikeasti muna oli korkealaatuinen väärennös, jonka sisälle oli piilotettu pikkuriikkinen mikrofoni. Sen avulla Ison-Britannian tiedustelupalvelu oli salakuunnellut Banksin liiketapaamisia melkein kolmen vuoden ajan. Aito muna – jonka arvioitu arvo oli melkein viisi miljoonaa puntaa – oli tällä hetkellä piilossa Parisin takin vuorin sisään ommellussa piilotaskussa.

Venäjän helmi oli yksi viidestäkymmenestä jalokivin koristellusta munanmuotoisesta koruesineestä, jotka taitavat kultasepät olivat kolmen vuosikymmenen saatossa loihtineet Venäjän tsaarien Aleksanteri III:n ja Nikolai II:n tilauksesta. Hallitsijoilla oli ollut tapana lahjoittaa munia vaimoilleen ja äideilleen aina pääsiäisen aikaan. Nyt Parisin tehtävänä oli ujuttautua Banksin toimistoon ja palauttaa aito muna takaisin paikalleen ennen kuin väärennös paljastuisi. Se oli pakko tehdä, sillä Sir Reg oli hiljattain ilmoittanut lainaavansa munan eräälle moskovalaiselle museolle, ja lainan yhteydessä teos arvatenkin päätyisi asian tuntijoiden tarkasteltavaksi, jolloin mikrofoni väistämättä huomattaisiin. Sitä MI6 ei voinut sallia.

”Perillä ollaan”, Paris ilmoitti turvatalossa odottavalle tiimille.

”Miltä sisäänkäyntien tilanne näyttää?” Mami kysyi.

”Jalankulkijoille tarkoitettulla portilla on palvelusväkeä, ja heitä on neuvottu ohjaamaan vieraat talon ympäri varsinaiselle juhlapaikalle, joka on takapihalla”, Paris vastasi. ”Mutta ajotien portti on apposen auki. KB5:n kiertuebussi ja varusteita kuljettavat kuorma-autot on pysäköity juuri sen kohdalle, niin että sitä ei saa kiinni.”

JÄNNITTÄVÄN VAKOOJASARJAN KOLMAS OSA

”Lanka palaa. Se on menoa nyt.”

Kaupunkivakoojat on brittiläisen MI6:n alainen ryhmä, jonka nuoret pystyvät soluttautumaan peitetehtäviin aikuisia näkymättömämmin, ja se on liikkeellä jälleen. Rikollisjärjestö Umbra aikoo siepata joukkoihinsa pohjoiskorealaisen ydinfyysikon keinoja kaihtamatta. Paris lähetetään Moskovaan ja Pekingiin nuorten lahjakkuuksien shakki-turnaukseen pitämään silmällä fyysikon poikaa. Sydneyn tarkkaileman brittimiljardöörin perheellä näyttäisi olevan kytkös ohjustukikohtaan – liittyyvätkö tapaukset toisiinsa?

Kaupunkivakoojat joutuvat uransa kiperimpään pelastusoperaatioon, joka kulminoituu Pekingin kaduilla.

Edgar-palkitun menestyskirjailija **JAMES PONTIN** jännityssarjan elokuva-oikeudet on myyty Amazon MGM Studiolle. Kirjasarja on käännetty neljälletoista kielelle.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51871-7